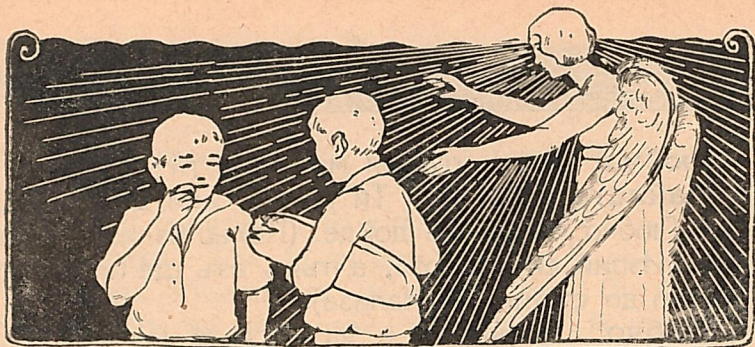

ГЛАСЪТЪ НА ДОБРОТО

Скромна стаичка. До масата стои Любчо. Неговата майка му подава чашка млѣко.

Майката. Любчо, ето ти млѣко. Пий.

Любчо. Добре... (Бърка съ лъжичка въ чашата). Мамо! Кое те радва най-много?

Майката. Мене ли? (Усмихва се). Почакай малко, веднага не мога ти каза. Е, когато си здравъ, когато се учишъ добре... Когато слушашъ. А ти защо питашъ?

Любчо. Вчера говорихме съ Коля за това. Той най-много обича да се вози на автомобилъ.

Майката. А ти?

Любчо. Да хвърча. Тъй, да замахна съ ржчички и да хвъркна... Като птичка или като ангелъ. И всички да ме гледатъ.

Майката. Я го вижъ ти него!

Любчо. Мамо, азъ видѣхъ на картина ангелъ. А могатъ ли да се видятъ и наистина ангели?

Майката. Не, ангелитѣ могатъ само да се чуватъ.

Любчо. Какъ да се чуватъ?

Майката. Какъ ли? Ако искашъ да направишъ нѣкоя глупостъ, напримѣръ, ангелътъ ще ти прошепне тихичко на ухото: „Не прави, Любчо, това, — не бива“...

Любчо. Наистина ли, мамо?... (Чука се тихо на вратата. Влиза Колю).

Колю. Здравѣйте!

Майката и Любчо. Здравѣй, Колю!

Колю. Любчо, хайде да си поиграемъ.

Майката. Не, не може. Той още не си е научилъ уроцитѣ.